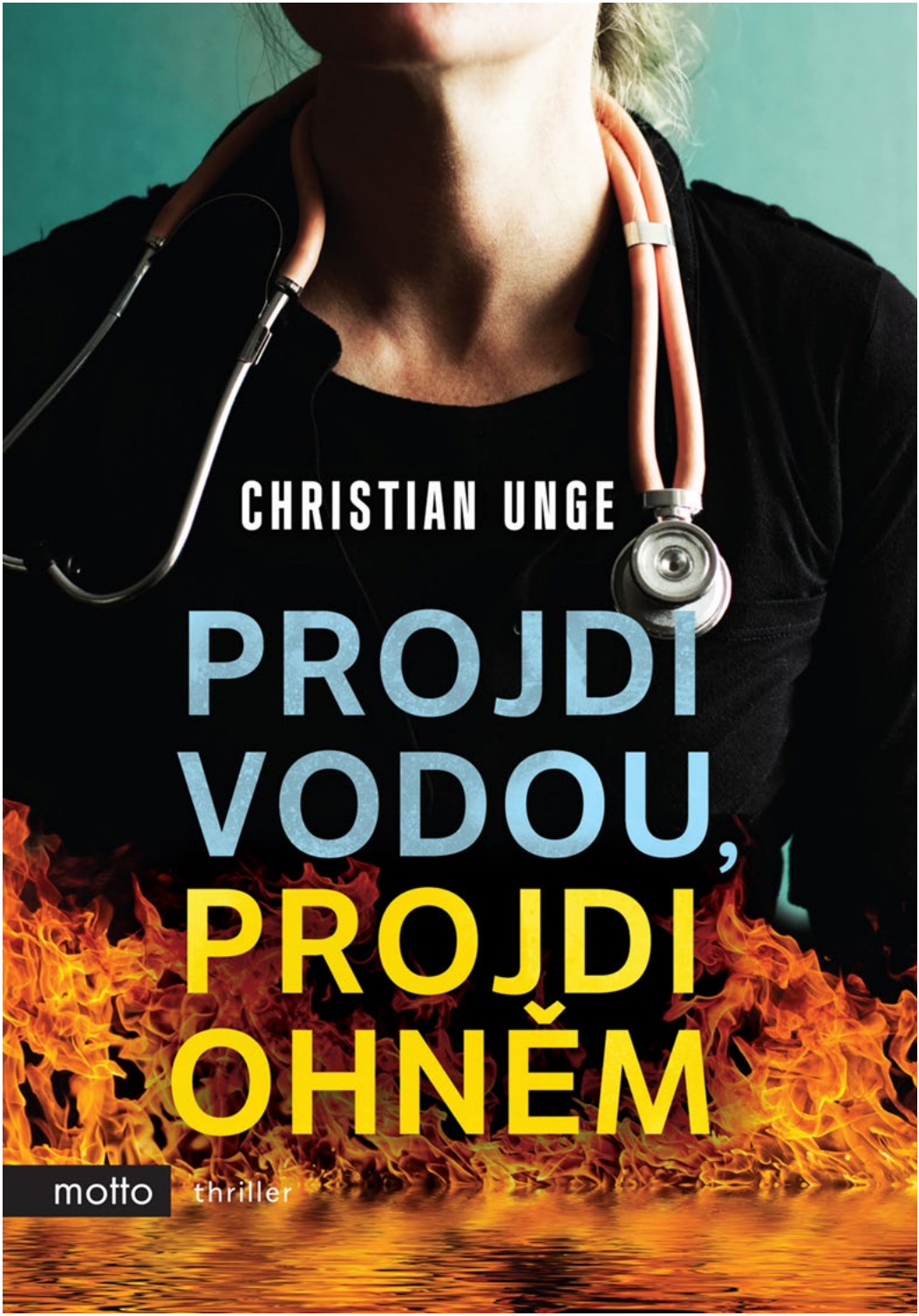

CHRISTIAN UNGE

PROJDI VODOU, PROJDI OHNĚM

motto thriller

Projdi vodou, projdi ohněm

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Christian Unge
Projdi vodou, projdi ohněm – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

CHRISTIAN UNGE

PROJDI VODOU, PROJDI OHNĚM

Praha 2020

Přeložila Anežka Chrudinová

PROLOG

Čtvrtek 6. června večer

NOBELOVA NEMOCNICE, STOCKHOLM

Monica Carlssonová pomalu natáhla ruku do misky pro lékořicový bonbon. Slaná chuť ji polechtala na jazyku a na okamžik ji přivedla na jiné myšlenky. S nohama položenýma na stole sledovala na počítači s vypnutým zvukem internetové zpravodajství. Pohled jí znovu sjel z moderátorky s rovnými platinovými vlasy na sloup dýmu vzdálený asi kilometr odsud. Scénu za oknem napjatě sledovala už půl hodiny. V její prostorné ředitelské kanceláři v tu chvíli sice vládlo ticho a klid, ale za dveřmi byl slyšet čím dál rozčilenější hlas telefonujícího Fredrika.

Zvedla oči k obzoru, kde se tyčily dvě nové vyvýšené plochy Nobelovy nemocnice považované za architektonický skvost severní Evropy. Nemocnice, kterou vedla, se mohla pochlubit hned dvěma přistávacími plochami pro helikoptéry. Dvěma! Kvůli téhle vymoženosti museli výrazně snížit rozpočet na výměnu potrubí.

Vzala si další bonbon, lékořice se jí ale přilepila na zuby, tak ji musela odstranit jazykem. Všimla si, že kouř zesvětlel. Vzala do ruky jediné pero, které měla na stole, a začala rozskřípaným hrotem klouzat po žlutém lepicím lístečku.

Fredrik zaklepal na dveře a nakoukl, v posledních třiceti minutách už potřetí.

„Už?“

Monica sundala nohy ze stolu a nazula si boty na podpatku. Zlaté pero uložila na obvyklé místo vedle klávesnice.

„Já jsem vás volala?“

Fredrik si pohladil počínající pleš.

„Ale Göran telefonoval už třikrát. Je to totální chaos. Co mám…“

„Jak se jmenuje ta doktorka, co dělala to bodné zranění?“ přerušila ho Monica.

Asistent zmlkl. Zajel rukou do kapsy, vylovil z ní papírek a četl:

„Tekla Bergová. Ale…“

Monica stočila pohled zpátky k monitoru. Hodiny na ploše ukazovaly 21.43.

Zadívala se na město. Panebože, co se to jenom děje? Nejdřív vtrhnou na urgentní příjem motorkáři a mávají tam zbraněmi. Pak zas tohle. Dělat ředitelku nemocnice, to jí byl vážně čert dlužen.

Přejížděla si prsty po zlatém řetízku na krku a vyhodnocovala svou situaci. Nové oddělení pro léčbu popálenin stálo daňové poplatníky sto dvacet milionů, a přesto získala státní zakázku nemocnice v Uppsale. Připadalo jí to jako mít luxusní restauraci, kde neúnavní michelinští kuchaři vaří z nejlepších surovin, a pak se dívat, jak lokál zeje prázdnotou. Tušila, co s tím, a taky věděla, kdo tahá za nitky, jenom se jí nedařilo si dotyčného naklonit. Něco ji ale napadlo.

Dala si ještě jeden bonbon a vstala od stolu. Trápila ji bolavá kolena, ale citodonu proti bolesti dnes už spolykala víc než dost. Třeba by si mohli doma s Gregorem otevřít chablis. Monica si upravila pásek od kalhot a zapnula kabát. Popošla k vysokému oválnému oknu. Napadlo ji, že je to vlastně takové strážné oko, shlížející odsud na Okružní ulici. Oko, které se nikdy nezamhouří.

Na mobilu bylo 21.48. Ještě pět minut a snad do popáleninového oddělení přivezou aspoň jednoho nového pacienta.

Monica Carlssonová se otočila a zavolala:

„Už můžete vyhlásit poplach. A postarejte se, ať sem pošlou tu Teklu Bergovou.“

1. ČÁST

Čtvrtek 6. června večer

URGENTNÍ PŘÍJEM, NOBELOVA NEMOCNICE

„Poranění nožem na jedničce, zatím nestabilizované," nakoukl Emil pootevřenými dveřmi. „Třiadvacetiletý mladík. Pět minut."

Tekla se pootočila na stoličce. Zdravotní bratr se tvářil naléhavě.

„Volali jste na ARO?"

„Jsou na cestě."

Znovu se ozvala bolest hlavy, jako malá tikající bomba mezi čelními laloky.

Tekla odložila skalpel, stáhla z rukou gumové rukavice a vybídla pacienta, ať se zase oblékne.

„To je všechno?" podivil se muž.

„Je potřeba znovu debridovat anální absces, napíšu vám na to žádanku."

„Můžete na mě mluvit normálně?"

„Musíte si znovu nechat odstranit vřídek v konečníku."

Muž sebou škubl a uhnul Tekle pohledem. Řeč jeho těla napovídala, že mužské já utrpělo otřes.

S bušícím srdcem zamířila poklusem na urgentní příjem, rukama si přitom přidržovala fonendoskop vykukující z kapsy. Věděla naprosto přesně, co ji tak stresuje, a ten poraněný mládenec to nebyl.

Vstoupila do vyšetřovny číslo jedna.

Okamžitě k ní přispěchala Cassandra, schopná zdravotní asistentka s bílými vlasy na ježka a pavučinou vytetovanou na spánku.

„Ztratil hodně krve," oznámila a zatvářila se, jako by na něco čekala.

Tekla po chvíli pochopila, proč Cassandra tak váhá. Navlékla si plastovou zástěru, a zatímco si natahovala chirurgické rukavice, zvažovala, co teď.

„Tak fajn, běžte pro sloužícího lékaře."

„A co Hampus?"

Řezník Hampus, který se Teklu snažil vypudit pryč už od jejich první společné noční služby před rokem.

„Zvládneme to i bez něj."

Další zdravotní sestra, Anki, dovezla laboratorní vozík s chladničkou na léky, z níž se po otevření vylilo mentolové světlo a udělalo z vyšetřovny ještě chladnější místo.

„Mám něco připravit předem?" zeptala se Anki.

„No, možná nějaké morfium, ne?" prohodila Tekla.

Žádná odpověď. Tekla si protáhla záda.

„Deset miligramů morfia. Děkuji."

Tekle se z migrény dělalo nevolno. Nenápadně vytáhla tubičku Lypsylu tak, aby si toho nikdo nevšiml. Odšroubovala víčko a vysypala bílou pilulku, velkou asi jako kulička hrášku, strčila ji do pusy a zapila trochou vody. Účinek se dostaví co nevidět. Z hořké mandlové chuti se jí jako obvykle udělalo na zvracení. Oklepala se a schovala Lypsyl zpátky.

Chmurné obavy se naplnily o několik minut později, když za nimi hlemýždím tempem a s očividnou nechutí dorazil sloužící lékař Tariq Moussawi. Pohyboval se, jako by měl u nohou uvázané pytle s pískem bránící mu v chůzi. Měl husté vlasy, tu a tam nějakou šedinu, a tváře mu jako koberec pokrývalo onyxově černé strniště. Ochrannou zástěru měl volně zavěšenou na krku. Neřekl ani slovo, jen složil ruce za zády a počkal, až si Tekla nasadí roušku.

„No tak," vybídl Teklu, aby se k němu otočila. Neochotně uposlechla a do nosu ji praštil jeho vlhký teplý dech páchnoucí po česneku. Trochu se jí zvedl žaludek.

Tariq si zástěru pečlivě zavázal a o krok ustoupil.

„Co se děje?" zeptal se odměřeně.

Tekla se Tariqově pohledu raději vyhnula. Nechtěla, aby vycítil její rozpaky.

„Nic."

„Myslím pacienta," upřesnil kolega.

„Aha. Muž poraněný nožem, utrpěl šok ze ztráty krve."

Tariq Moussawi téměř neznatelně přikývl.

„Asi s tím budu potřebovat pomoct," pokračovala Tekla.

„Nemyslím si."

Tekla znejistěla. Jak to ten bagdádský alfa samec myslí? Že případ přebírá on, protože taková poranění jsou práce pro lékaře, kteří už něco zažili? Jinými slovy pro zkušené chirurgy-muže, protože ženy na urgentním příjmu nezvládají nápor stresu. Pravděpodobně by při této příležitosti také rád zmínil nějaký válečný zákrok, při němž si vystačil s kapesním nožem a čelovkou.

„Řekni, až to budeš chtít vzdát," řekl Tariq.

Teď se nad ni postaví jako dráb a bude ji sledovat v naději, že se Tekla ztrapní, aby pak mohl vyprávět Göranovi a všem ostatním, jaká je nešika.

„Cože?"

„Dej se do toho a uvidíme, jak ti to půjde."

Přesně takhle to Tariq dělává. Rozdrtí ji a ovládne. Mezi specializovanými lékaři to byla celkem běžná praxe. Je potřeba zatnout zuby. Opanovat se. Nevšímat si toho. Ve chvíli, kdy se Tekla chystala poslat Tariqa pryč, objevil se Emil.

„Další trauma."

„Další?" zopakovala Tekla.

„Tříleté dítě s velkými bolestmi."

Tupá bolest v břiše. Jediné, co jí v tu chvíli dodávalo lepší pocit, byl Emilův milý pohled. Gorilu postávající u EKG se snažila si odmyslet.

„Kdy?"

„Hned! Vezmeme ho na dvojku."

Emil rozrazil posuvné dveře oddělující vyšetřovací boxy.

Tekla spočinula pohledem na sanitářích, kteří dítě právě převáželi na sál.

Neviděla jinou možnost, než se obrátit na Tariqa:

„Můžeš…?“

Zvedl dlaně a okázale pokrčil rameny.

„Jako bych tu nebyl.“

„Fajn. V tom případě musíme dojít pro Hampuse,“ houkla se špatně skrývaným vztekem na Cassandru. Na Tariqovy neortodoxní výukové metody teď neměla čas. Věděla, že zasáhne, až když opravdu půjde do tuhého.

Tekla přešla s třesoucími se koleny do druhé vyšetřovny. Bylo jí jako ptáčeti, které vypadlo z hnízda a přistálo mezi vyhladovělými liškami.

Ambulanční sestra u lehátka prováděla třemi prsty srdeční masáž na měkkém dětském hrudníčku. Přístroj měřící hladinu kyslíku v krvi, který měl chlapeček nasazený na uchu, přijímal jen slabý signál a pípal. Záchranář sem dovedl i zoufající rodiče.

Tatínek, stodesetikilový chlap jako hora s řídkým strništěm, se dal okamžitě do křiku:

„Tak dělejte něco! Vždyť umírá!“

Tekla nejdřív zkontrolovala, jak sestra provádí srdeční masáž a jestli tracheální rourka sedí na správném místě. Dítě mělo studené prsty, jako bez života. Spodní prádlo potřísněné průjmem hořčicové barvy.

„Jak se jmenuje?“ zeptala se Tekla mírně.

„Oscar,“ odpověděla chlapcova matka a přistoupila k lůžku. Soukala ze sebe slova přerušovaná pláčem. „On… víte, on má Gaucherovu chorobu, typ dva, vrozené těžké neurologické vady. Tak jen abyste o tom věděla.“

Vypadala, že se každou chvílí v mdlobách skácí na zem.

„Posaďte se tady,“ ukázala Tekla na židli. Jedna ze sester přispěchala na pomoc, ale žena ji od sebe mávnutím odehnala.

Chlapcův otec si Teklu měřil výhružným pohledem.

„Musíte ho zachránit!“

Manželka ho popadla za ruku a zavěsila se na něj jako medvídek koala.

Tekla těkala pohledem ze ztrhaných záchranářů na uplakané rodiče. Pak očima zavadila o žlutý nástěnný plakát v rohu místnosti. Hodnou chvíli jí ale trvalo uvědomit si, že kouká přímo na zvětšenou reprodukci pravého odstavce ze strany 1364 v Guptově učebnici pediatrie.

„Haló!“ rozkřikl se na ni otec. „Stojíte tam jak tvrdý Y! Do háje, dělejte přece něco!“

Tekla odlepila oči od plakátu a dotkla se chlapečka dlaní. Chvěl se po celém těle. Opatrně mu nadzvedla oční víčko. Zorničky téměř nereagovaly.

„Jak dlouho tenhle stav trvá?“

„Pětadvacet minut,“ hlesla sestra stojící za Teklou.

Jiná sestra se pokoušela zavést do zápěstí další hadičku.

Z druhého vyšetřovacího boxu se ozýval Ankiin hlas:

„Poranění nožem jede!“

Sotva Tekla začala chlapci prohmatávat bříško, ucítila pod prsty pooperační jizvu. Tázavě pohlédla na matku.

„On má odebranou slezinu?“

Žena zaskočeně přikývla.

„Proč se ptáte?“

„A měl poslední dobou velké bolesti?“

„Několik měsíců. Jsme tu nejmíň podvacáté.“

Otec se najednou rozzářil, jako by dospěl k jakémusi prozření, a křečovitě svou manželku objal.

„Nesmíte to vzdát.“ Podíval se na doktorčinu jmenovku. „Slyšíte…?! Teklo Bergová! O to se sakra postarám…“

„Teklo!“ volala na ni znovu Anki. Siréna sanitky utichla.

„Vrátím se,“ ubezpečila Tekla rodiče a mávla na zdravotní asistentku, aby je odvedla. Pak rozdala další příkazy:

„Pokračujte v srdeční masáži. Zaveďte další kapačku. Aplikujte veškerá opatření první pomoci.“

Tekla přešla do druhého vyšetřovacího boxu.

Anesteziolog měl polské jméno, voskový obličej s nezúčastněným výrazem a mezi ostatními byl známý jako člověk, který toho moc nenamluví. Tekla mu vysvětlila, o co jde.

„Postarám se o dýchání, vy uděláte zbytek," rozhodl.

To má být vtip? Z lékařových masitých úst žádné další slovo nezaznělo. Začal si připravovat hadičky a pomůcky k zavedení endotracheální trubice do dýchacích cest a plnit injekční stříkačky bílou kapalinou. Na pomoc mu přispěchala sestra s modrým čepcem na hlavě. Na první pohled to vypadalo, jako by se jen chystali k rutinnímu předoperačnímu uspávání. Tariq si stále držel pozici u hliníkové skříňky a bedlivě odtamtud sledoval každý Teklin pohyb.

Tekla rychle prošla automatickými dveřmi a zamířila ke kolegům ze záchranné služby. Blonďatá záchranářka hned začala objasňovat, co se stalo:

„Třiadvacetiletý muž s bodným poraněním na levé části těla. K restauraci, kde k tomu došlo, jsme dorazili jen pár minut po incidentu. Ztratil hodně krve a je v šoku. Tlak osmdesát na čtyřicet. Tep sto dvacet. Dali jsme mu tlakový obvaz, ale prosákl krví a uvolnil se. Na pravé ruce má hlubokou ránu."

Reza, sanitář s pohublou tváří, jí podal mladíkovu peněženku.

Tekla z ní vytáhla řidičský průkaz a přelétla jej očima. Uvedené jméno znělo finsky. Věk třiadvacet let.

Na lehátku ležel pacient s krátkými blonďatými vlasy a tetováním, které mu vykukovalo zpod rukávů tmavého trička. Lapal po dechu a křivil obličej bolestí.

„Můžete otevřít pusu?" zeptala se Tekla.

Mladík otevřel ústa se zjevnou námahou. Dýchací cesty zůstaly průchodné, ale dýchal rychle a povrchně. Prsty měl ledové. Na oxymetru naskočila hodnota dvaadevadesáti procent. Anesteziolog nasadil muži dýchací masku a pustil kyslík. Když si Tekla poslechla pacienta zezadu, připadalo jí, že levá plíce vypověděla mladíkovi službu.

Teklu postihlo tunelové vidění. V duchu pendlovala mezi oběma vyšetřovnami. Snažila se plně soustředit na kluka před sebou. Jde o vyřizování účtů? Ozbrojenou loupež? Drama ze žárlivosti nebo opileckou rvačku? Na mysli jí vytanula chata u potoka v Östersundu. Od doby, co tam jezdili, uběhla celá věčnost, ale tíživé vzpomínky se pořád vracely. Vzpomínky na Simona. Na tátu. Na jiný život, jehož střípky ne a ne dostat z hlavy.

Mladý muž zasténal bolestí. Břicho měl tvrdé jako kámen. Pokožka byla až na tetování a pár zahojených jizev na předloktí neporušená. Jakmile Tekla uvolnila obvaz, udělala si obrázek o rozsahu zranění: hluboká bodná rána, asi dva centimetry široká, přímo mezi šestou a sedmou žeberní kostí v levé části hrudníku. Když nůž prošel plící, přiléhající vazivová blána se zalila krví a v důsledku toho poklesla hladina kyslíku v těle. Mladík tak ztratil možná až dva litry krve. To byl kritický stav. Hrozil totální kolaps a srdce se mu mohlo zastavit každou vteřinou.

Celé to ale bylo nějak podivné. Zranění je přece v oblasti horního hrudního koše, ne v břišní oblasti. Tak proč má ten mládenec tak ztuhlé břicho? Tekla v duchu zalistovala Moorovou učebnicí traumatologie. Zrovna v tomhle semináři zameškala několik přednášek a moc dobře si pamatovala proč: v té době se její bratr poprvé předávkoval. Málem se s prosíkem vydala za Tariquem, ale nakonec jí v tom cosi zabránilo.

Odvedle k ní doléhaly rozčilené hlasy. Tekla přeběhla do vedlejšího sálu a přisedla si k matce dětského pacienta. Otec přecházel tam a zpátky a cosi štěkal do telefonu.

„Jak se jmenujete?“ zeptala se Tekla.

„Sophia.“

„Zdravím vás, Sophie. Řekl vám už někdo, jaká je jeho prognóza?“

Matka přikývla a zadívala se na Teklu.

„Podepsali jsme, že ho nechceme uměle udržovat při životě. Ale Janne… se s tím nedokáže vyrovnat. Pořád pracuje… je hasič, pracuje hodně po nocích a o víkendech. A Oscar je nemocný tak dlouho… nezvlá-

dáme to…“ Zavřela oči a na okamžik schovala hlavu do dlaní. Pak vzala Teklu za rameno a zašeptala:

„Nenechte ho trpět.“

Tekla dospěla k závěru, že pokud to má být chlapečkův konec, stejně není co ztratit. Když letěl Paul Tibbets s bombardérem Enola Gay nad Hirošimou, aby shodil atomovou bombu, mělo by tehdy vůbec smysl, kdyby se rozmyslel?

„Přichystejte deset miligramů Stesolidu,“ kývla na sestru a ta jí odpověděla tázavým pohledem. „Dejte mu pět,“ upřesnila Tekla.

„Ale to…“

„Udělám to sama. A podejte Claforan. Test CRP teď dělat nebudeme, jen mu rychle dejte antibiotika.“

Sestra přichystala injekční stříkačku a donesla léky.

Tekla otevřela tlačku katetru připevněného na hošíkově zápěstí, vpravila do něj pět miligramů Stesolidu a pospíšila si zpátky k pobodanému mladíkovi.

„Přetočme ho na bok,“ zavelela.

Jak vytušila, trochu níž, skoro v kříži, mu krvácela ještě jedna rána.

„Takže dvě poranění,“ shrnula si pro sebe Tekla. „Jedno na thoraxu, druhé v oblasti levé ledviny. Musí na operaci.“

„První hodnota padesát, druhá je neměřitelná,“ sdělil polský anesteziolog a přidržel pacientovi kyslíkovou masku. V tu chvíli se v místnosti objevili dva neznámí muži v patách s noční sestrou, která se je neúspěšně snažila zastavit.

„Sem nesmíte, slyšíte?!“

Pro dvojici vetřelců byla ale jen jako vyplašené štěně motající se pod nohama, takže jejím protestům nevěnovali vůbec žádnou pozornost.

Oba na sobě měli kožené vesty s identickým motivem. Bílá trička. Hnědé kožené kalhoty čokoládového odstínu a plísňové džíny. Byli to statní chlapi a připomínali vysloužilé vzpěrače, jimž se svaly postupem času přeměnily v tuk. Ruce a krk jim pokrývalo tetování. Jeden měl holou hlavu a řídkou kozí bradku, ten druhý vyholené skráně a nažlout-

lé vlasy. Postavili se k pelesti nemocničního lehátka. Tekla si všimla, že jeden z nich má za opaskem schovanou zbraň.

„Přežije?“ zeptal se ten mohutnější se silným finským přízvukem.

Vyděšená noční sestra se mezitím nepozorovaně připlížila k telefonu a zvedla sluchátko. Jenomže menší muž si jí všiml. Zavrtěl hlavou. Sestra okamžitě telefon pustila a s očima přikovanýma k pistoli, kterou ten chlap třímal v ruce, ucouvla.

„Ztratil hodně krve a musí na operaci.“

Obr přistoupil blíž a položil Tekle na rameno tlapu ověšenou prsteny. Snažila se nemyslet na to, že je ozbrojený.

„Spoléháme se na vás...,“ koukl na cedulku se jménem, „Teklo Bergová,“ řekl a vrátil se ke svému kumpánovi.

Z druhého vyšetřovacího boxu se tam probojoval chlapečkův otec.

„Přestal dýchat!“ vykřikoval zoufale.

Tekla se k němu otočila zády, nenápadně vzala z anesteziologického vozíku plnou injekční stříkačku, svěsila ruce podél těla a zamířila za ním.

„Vždyť víte, že Oscar je smrtelně nemocný. Gaucherova nemoc druhého typu se nedá vyléčit. Navíc jste se rozhodli, že ho nenecháte trpět. Uspali jsme ho a dali mu antibiotika, protože se může jednat o otravu krve. Jenomže to vám teď nemůžu všechno vysvětlovat...“

„Sakra, posloucháte mě?! Přestal dýchat!“ třeštil muž oči.

Tekla přikročila blíž.

„Potřebujeme, abyste se uklidnil a nechal nás dělat naši práci.“

V následující sekundě mu zabodla do svalnatého stehna připravenou jehlu a vstříkla plnou dávku.

Muž vyjekl bolestí, ale nedošlo mu, odkud bodnutí přišlo. Ještě se po Tekle stačil natáhnout, ale jeden z motorkářů ho popadl a odtáhl do vedlejší místnosti. Tam se omámený hasič zapotácel a poslední, co Tekla viděla, bylo, jak se svezl na židli.

Pak se zadívala Tariqovým směrem a v tu chvíli jako by se svět zastavil. Viděl všechno, o tom nebylo pochyb.

Právě se naprosto odepsala.

Čtvrtek 6. června večer

NOBELOVA NEMOCNICE

„Moc slabý puls," zahlásil anesteziolog.

Tekla vešla do sálu a zatočil se s ní celý svět. Necítila se ani trochu dobře, po zádech jí stékal pot. Už chtěla odejít anebo prostě říct Tariqovi, ať to vezme za ni, když za dveřmi zaslechla Emila. Jako principál cirkusu oznamoval:

„Přichází Hampus!"

Tekla se zhluboka nadechla, přimhouřila oči a přenesla se v myšlenkách zpátky do Jämtlandského kraje. K dubu u jezírka, jehož břeh pokrývalo šafránově zbarvené listí. Za Simonem a tátou, kteří čekali, až jim nalije horkou kávu z termosky. Simon jí řekl, ať dává pozor na svoje štíhlé prsty pianistky, a Tekla ho uzemnila: „Na piano si hraj sám, pitomče. Můžu hrát třeba na bicí, a to jde i nohama." Táta se na ně usmál, z pusy mu trčela cigareta: „Buďte potichu, ať se mamka může prospat." Tekla si tehdy pomyslela, že matka pořád jenom spí, nechtělo se jí vstávat ani kvůli nim.

Prásk! Anki znovu třískla skříňkou na léky.

Tekla otevřela oči. Udělala tři rychlé dlouhé kroky za zraněným motorkářem.

„Podejte mi drén s co největším průměrem."

Zvedla spodní část polohovacího lůžka.

„Intubuju," ozval se odkudsi zezadu anesteziolog hlasem, jako by mluvil do plechové roury.

Členové motoklubu sledovali situaci se zatajeným dechem, ale zbraně nepouštěli z ruky.

Tekla jednoho z nich slyšela telefonovat.

Právě si natahovala sterilní rukavice, když se v sále spolu s další sestrou objevil Hampus Nordensköld s úplně rozježenými vlasy.

„Co se děje?“

Takhle mimo ho Tekla ještě nezažila.

Holohlavec, ten menší z dvojice, pohybem ruky Hampuse zarazil, než se vůbec stačil přiblížit k lůžku.

„Jeden doktor bohatě stačí. Má to pod kontrolou.“

„Ale…“

Tekla škodolibě pozorovala, jak Hampus vzteky skřípe zuby.

„Můžeš jít na druhou vyšetřovnu,“ prohodila. Máme tam dítě s Gaucherem, u kterého propukla sepse. Zajisti mu místo na jipce a najdi postel i pro jeho otce.“ Zamžourala přes Hampusovo rameno. Otec chlapečka spočíval vedle své nic nechápající ženy a opíral se jí o rameno. „Bude spát tak čtyři a půl hodiny.“

Z Hampusova výrazu vyrozuměla, že o Gaucherově nemoci patrně nikdy neslyšel. No, ale je to chlap, takže bude raději celé dny hrát divadýlko, než aby přiznal nedostatky, prolétlo jí hlavou.

Hampus si rukou dotčeně projel kštici, načež odplachtil do vyšetřovacího boxu číslo dva.

„Skalpel,“ poručila Tekla, když měla očištěné a připravené operační pole.

„Tep je nehmatný,“ hlásila nešťastně anesteziologická sestra.

„Srdeční zástava,“ konstatoval suše polský lékař.

Tekla se chystala vydat pokyn k masáži srdce, když si všimla, že se k nim přibližuje jakýsi mohutný člověk. Byl to jeden z motorkářů a sám od sebe se pustil do srdeční masáže. Předváděl dokonale rytmické pohyby pod správným tlakem.

„Jenom pokračujte, doktorko,“ heknul.

Tekla si od Cassandry vzala skalpel, provedla dlouhý řez přes žeberní kost v levé části hrudního koše a žebro si posléze přidržela ukazovákem, aby mohla do dutiny hrudní vyhloubit kanálek. Z pacientova boku začala prýštit krev a stříkala dolů na světle šedé linoleum.

„Krev," poznamenala, jako by si někdo toho rudého vodotrysku nevšiml.

Opět se otevřely dveře vyšetřovacího boxu a tentokrát v nich stála vrchní sestra.

„Jsou tady další motorkáři."

Dvojice mužů si zaskočeně vyměnila pohledy. Tekla si připadala jako ve scéně ze seriálu *Zákon gangu*.

„Vemte to za mě," houkl obr. Cassandra položila obvazy stranou a spěchala k lůžku, aby pokračovala v srdeční masáži. Menší chlapík hmátl rukou za sebe, vytáhl zpoza pasu pistoli a zamířil ke dveřím vedoucím do haly urgentního příjmu.

Když dovnitř vstoupili čtyři další muži, ti dva, kteří tu byli jako první, si viditelně oddechli. Tihle patřili k nim. Něco si mezi sebou rozčíleně vykládali, ale Tekla zachytila jen cosi o krysách a Albáncích.

Prst měla zabořený do teplé hrudní dutiny, cítila jen slabé srdeční ozvy. Usilovně se snažila udržet pozornost, přestože jí do očí kapal pot a štípal jako ocet.

„Drén!"

Začalo být hlučno.

Anki podala plastovou hadičku a Tekla ji krouživým pohybem zavedla pacientovi do hrudi. Krev začala znovu stříkat, tentokrát už do drenážního sáčku, který Anki před chvíli napojila.

„Nula negativní už je na cestě?" zavolala Tekla na vrchní sestru tisknoucí se ke zdi.

„Mám ji tady."

„Udržujte zvýšený tlak."

Tekla se ohlédla přes rameno.

Tariq Moussawi se za celou dobu ani nehnul, ruce zkřížené na prsou. Už se ale tvářil úplně jinak.

O několik dalších minut později zaslechla anesteziologa, jak říká Cassandře:

„Přestaňte na chvíli."

V sále se na okamžik rozhostilo hrobové ticho. Členové motorkářského klubu ani nedutali.

„Slabý puls," řekl anesteziolog.

Tekla na okamžik zamhouřila oči. Měla před sebou radostně se zubícího Simona s šibalským pohledem.

Vtom se z haly urgentního příjmu ozval dusot, zvuk nárazu kovu a dřeva, zavrzání gumy. Záhy do vyšetřovny vtrhla skupina policistů.

Přikázali motorkářům lehnout na zem a nasadili jim pouta. Tekla se v tu chvíli soustředila hlavně na to, aby silný drén dobře přišila, což se jí nakonec pomocí pouhých pár hrubých stehů podařilo. Jeden z mužů zákona, neobyčejně ramenatý dvoumetrový policista, k Tekle přistoupil a sundal si masku. S malou kamerou připevněnou na helmě vypadal jako snowboardista. Postavil se k monitoru srdeční činnosti, ukazujícímu sto dvacet tepů za minutu.

„Všechno v pořádku, paní doktorko?"

Tekla sebou nejdřív trhla při pohledu na velkou automatickou zbraň, kterou měl policista zavěšenou na krku, ale jeho chápavý pohled ji upokojil. Přiměla se k úsměvu.

„Zvládne to."

„Dobrá práce. Za chvíli tady zase budete mít klid."

Mezi policisty se s výkřikem prosmýkla zdravotní asistentka: „Katastrofa! Došlo k výbuchu Jižní věže."

Tekla upustila svorku a držák jehly na modré sterilní prostěradlo. Sledovala policisty, kteří nejdřív komunikovali přes vysílačky a pak mluvili mezi sebou. Atmosféra rychle houstla a Tekle se podařilo zachytit jen to, že je řeč o „explozi" a „požáru".

Svalnatý policista se vrátil.

„V Jižní věži došlo k explozi a vznikl rozsáhlý požár. Povolali tam naši pracovní skupinu."

„A co bude s těmi motorkáři?" zeptala se Tekla a zakrývala přitom drén velkým pevným obvazem. Anesteziolog nasadil druhý krevní sáček. Tlak se stabilizoval na hodnotě osmdesát na šedesát.

„Hlídka je může odvézt na stanici v ulici Torkela Knutssona."

„Teklo!" zavolala na ni v tom zmatku Cassandra. „Vedoucí lékař s tebou chce mluvit," mávla sluchátkem.

Tekla si stáhla krví potřísněné rukavice a operační zástěru a rychle se ještě ujistila, že mají pacientův stav pod kontrolou.

„Je stabilní. Vezmeme to přes rentgen na jipku."

Chlapec v druhém boxu právě čekal na převoz na dětské oddělení intenzivní péče.

Tekla zvedla telefon a ohlásila se.

„Dostal jsem pokyn pověřit vás vedením skupiny první pomoci na místě požáru," sdělil jí vedoucí lékař Leif Törblom zastřeným hlasem, jak to aspoň Tekle připadalo. „Dáváme sice dohromady krizový štáb, ale ze všeho nejdřív je potřeba tam poslat další lékaře."

Tekla se rozhlédla kolem sebe. Co naplat, musí se řídit instrukcemi seshora: hodit přes sebe bundu zdravotnického záchranáře a vyrazit k Jižní věži. Zamířila z vyšetřovny na urgentním příjmu k umyvadlu, kopla do sebe svoji další dávku a spláchla ji vlažnou vodou. Na ambulanci se následně sešla se zdravotním bratrem a sestrou, Johanem a Jessicou, nasazenými do téže skupiny zdravotnické pomoci.

„Tak jedeme," řekla Tekla. Policista s modrýma očima se za ní ještě otočil a pak naskočil do stříbrné policejní dodávky. Teklu sevřel divný pocit. Kdo dal vedoucímu lékaři „pokyn", aby záchranný tým číslo jedna dostala na starosti právě ona?

Čtvrtek 6. června večer

JIŽNÍ VĚŽ

„Je mrtvý?“ vyptával se Johan.

„Nevím.“

„Skoro bych řekl, že jo.“

„Dej mi chvilku, prosím tě!“ osopila se něj Tekla. „Snažím se tady nahmatat puls, potřebuju se na to soustředit!“

Měla by se Johanovi omluvit, že jí zkrátka tečou nervy. Po všech těch lidech, o které se dnes musela postarat, začínala mít všeho právě tak dost. Přiložila zraněnému prsty ke krku a na několik nezbytných vteřin odvrátila pohled. Oheň právě stravoval jednu z vnějších částí věže, která před vypuknutím požáru procházela renovací. Dobrá polovina budovy se ocitla v plamenech a hustý dým, stoupající proti večerní červánkové obloze, postupně zahaloval do temnoty všechno, co mu stálo v cestě. Tekla si bude celý ten výjev pamatovat do každičké, nejmenší podrobnosti, takový byl její dar a zároveň prokletí. Zachvěla se. Vzduch se tetelil žárem stoupajícím z asi dvě stě metrů vzdáleného ohně, ale občas zavanul chladný vítr. Místo čpělo pálící se umělou hmotou a škvařící se lidskou kůží. Tu a tam přetnula hukot ohně siréna anebo rána, kterou vydalo některé z pukajících okenních skel.

„Kde jste ho našli?“ zeptala se. Pokusy nahmatat u popáleného puls vzdala.

„U rozvaděče elektřiny. Pod točitým schodištěm.“

Tekla se narovnala a prohlédla si výjezdového hasiče. Byl celý umouněný a zpocený.

„Odpočiňte si na chvilku,“ pobídla ho.

Záchranář se svalil na srolovanou požární hadici, rozepnul bundu a přejel si rukou po ušpiněném obličeji. Náhle svěsil hlavu, jako by mu krční obratle vypověděly službu, a roztřásl se po celém těle. Tekla sice mohla jít k němu a povzbudit ho, ale raději zůstala, kde byla. Protáhla si namožená záda. Po dvou hodinách práce mohla konečně nechat své ruce klesnout.

„Tenhle už je poslední?“

Hasič přikývl.

Tekla stočila pohled ke žhavému peklu opodál. Člověk vytažený z plamenů jako poslední se zároveň stal první smrtelnou obětí. Z tělesných pozůstatků bude těžké určit jeho identitu. Zajela rukou do kapsy své záchranářské bundy a vytáhla černou plastovou kartičku. Zaleskla se ve světle ohně.

„Kolik vám jich prošlo pod rukama?“ ozval se hasič-záchranář.

Tekla se nemusela nad odpovědí dlouho rozmýšlet. Dovedla by do detailu popsat každého ze zachráněných: co měl na sobě, jaký měl účes, výraz, tělesnou teplotu. Každičkou maličkost. Až na tělesný pach.

„Tenhle je dvanáctý,“ odpověděla.

„Měli zůstat, kde byli. A ne utíkat ke schodišti.“

„Vždyť jste se po těch schodech stejně nedostali moc vysoko.“

Hasič zavřel oči, jako by odmítal vidět pravdu.

„Kolik je mrtvých?“ zeptal se.

„Zatím jen jeden. Ale ti, co utrpěli rozsáhlé popáleniny, to možná nezvládnou.“

Tekla dál hleděla na ohořelé tělo. Neštěstí pro všechny. Otočila se čelem k nedalekému půlkruhovému bytovému komplexu zvanému Bofills båge, obklopenému konejšivou tmou, vytáhla Lypsyl a chvatně pilulku polkla. Tentokrát jí ani nepřipadala tak hořká. Působit začne už za pár minut.

Někdo si k ní přisedl.

„Člověk by ani neřekl, že tohle bývala lidská bytost,“ poznamenal zdravotní bratr Johan.

„To tedy ne, připomíná spíš mršinu na bitevním poli," zamumlala si pro sebe Tekla. Chystala se právě poprosit o láhev vody, když si u popáleného muže všimla nepatrného pohybu.

Sehnula se k němu, kolena zabořila do měkké hlíny. Přiložila ucho tam, kde předpokládala ústa, po nichž zůstaly jen krvavé puchýře plné sazí a popílku.

„On dýchá!"

Okamžitě vytáhla z náprsní kapsy diagnostickou svítilnu a posvítila do oka, které se ještě neztratilo pod vrstvou sešk vařené kůže.

„Má zúženou zornici. Potřebuje infuzi."

Johan odběhl pro záchranářskou brašnu. Tekla se mezitím dala do hledání vhodného místa pro vpich, jenomže oheň sežehl snad každou, jinak použitelnou, cévu. Obličej, trup, ruce... Popáleniny dosahovaly třetího stupně a zabíraly osmdesát procent povrchu těla. Z oblečení nezůstala jediná nit, pohlavní orgán toho člověka se nedal rozpoznat. Tekla opatrným pohmatem ohledala zraněnému hlavu. Zátylek měl promáčknutý, rána na omak připomínala houbovitý rosol.

Johan byl za okamžik zpátky.

„Budeme to muset vzít intraosseálně," konstatovala Tekla. „Tady na koleni by to jakž takž šlo."

Johan vytáhl kostní vrtačku a nasadil žlutou jehlu.

„Že já mu radši neprohlédla třísla..."

Tekla našla na vrchní části holenní kosti místo pro vpich, vzala si od Johana vrtačku a pustila se do práce. Přestože mu provrtala holeň až do kostní dřeně, muž se jen nepatrně zachvěl.

Prohlédla si ho. Střední postava. Celkem běžná výška. Věk? Těžko říct. O vlasy a chlupy přišel. Z obličeje nezbylo skoro nic. Hlava, to už byla jen hrouda spáleného masa. Tělo – lidská schránka pokrytá lékořicově černou krustou. Tekle v tu chvíli před očima vyskočily obrázky pompejských obyvatel, které vulkán zaživa pohřbil tak, jak zrovna byli. Většina z nich v tu chvíli spala. Co by asi v takové situaci cítila ona? Chtěla by, aby jí někdo zachránil život... který by vypadal takhle? Ane-

bo by dala přednostům lékům tišícím bolest, aby se mohla bezstarostně pohroužit do věčného spánku?

Tekla obrátila celou ampulku Narcantinu a přidala do ní trochu soli.

„Budeme intubovat," pokračovala.

Uslyšela za sebou hluboký hlas.

„Žije?"

Přišel za nimi nějaký policista, ale Tekla si ho nevšímala a otočila se zpátky k Johanovi.

„Dej do roztoku ketamin. A podej dva sáčky Ringeru."

Živě se jí vybavil levý odstavec ze strany 2127 v učebnici o popáleninách. Začala si nahlas říkat: „Pacient, který váží sedmdesát kilogramů a utrpěl osmdesátiprocentní popáleniny, bude během následujících deseti hodin potřebovat dvanáct litrů tekutin. Infuze do kosti je sice komplikovanější, ale začneme s ní a o infuzní terapii se pak postarají na urgentním příjmu. Pokud to tam včas stihneme."

„Říkal něco?" zajímal se policista. Postavil těsně vedle ní. Na hlavě měl řídký porost, ale tento nedostatek vynahrazoval pěstěným vousem ve stylu kapitána Tresky. Kromě toho působil dojmem, že musel už jako kluk trávit dlouhé hodiny v posilovně. Veškerý svůj policejní arzenál měl zkrátka pod kontrolou.

„Vypadá na to snad?" utrousila Tekla.

„Copak neumí švédsky?"

„Doufám, že si ze mě jenom děláte legraci."

„Má nějaká tetování?"

„Ne, na těch nepoškozených dvaceti procentech kůže jsem si žádného tetování nevšimla. Teď prosím ustupte, musíme zajistit umělé dýchání."

Tekla bojovala s nutkáním vlastnoručně policistu odklidit z cesty.

Popálený muž náhle pohnul rukou a otočil hlavu směrem k Tekle.

V tu ránu k němu příslušník policie přiskočil a spustil:

„Slyšíš mě? Jestli jo, tak kývni. Máme svědky, kteří tvrdí, že těsně před výbuchem odsud odjela zelená dodávka se čtyřmi nebo pěti muži.

Taky v tom máš prsty, co? Odjeli a nechali tě tady? Co jste tady pohledávali? Tak mluv!“

Žádná reakce.

„Did you put a bomb in the basement?“ řval policista, jemuž očividně nedocházelo, že člověk, nad nímž stojí, má vzhledem k rozsahu svých zranění poškozené také sluchové ústrojí. „What did you do outside the… Jak se do prdele řekne rozvaděč elektřiny? What did you do před rozvaděčem?“

Poraněný ztratil nad svou rukou vládu a Tekle se zdálo, že se na ni podíval. Odstrčila policistu.

„Jestli má mít aspoň minimální šanci na přežití, tak musím okamžitě intubovat.“

„Poslední věc,“ uťal ji policista a znovu se sehnul k popálenému nebožákovi. „Jestli to máš na svědomí ty, jestli jsi to byl ty, kdo tady těm lidem tak ublížil, tak se osobně postarám o to, abys měl ze života peklo ty i ta tvoje famílie z posranýho Východu, nebo odkud to jste. Rozlučte se s představou, že vás spasí nějakej prorok. Zapomeňte na nebe a nějaký panny. Slyšíš?!“

Tekla zarazila policistu rukou a on se dal ostentativně na ústup.

„Co to tady proboha vykládáte?“ rozkřikla se na něj. „Jak si sakra můžete být tak jistý, že to byl teroristický útok? No?! Vždyť to klidně mohla být jenom nešťastná náhoda!“

Policista očividně toužil pořádně si do muže na zemi kopnout, takže museli zasáhnout jeho podřízení. Provrtal Teklu pohledem, ušklíbl se a neochotně couvnul. I ostatní příslušníci zásahové jednotky a policejní pyrotechnici ustoupili o pár kroků. Místo znovu osvětlil oheň. Tekla se dotkla čela zraněného. Ošetřenou nohu mu pořád ještě nikdo nezakryl.

Shýbla se k němu, velmi opatrně jej pohladila a zašeptala:

„Nebojte se, dopadne to dobře. Uvidíte, že to bude dobré… Teď se prospěte.“

Natáhla se pro laryngoskop, ale než se s ním stačila k ležícímu pacientovi přiblížit, zvedl prst a ukázal přímo na Teklu. Sklonila se, aby měla

šanci zachytit aspoň něco z toho, co se jí snažil sdělit. Slyšela jen přerývaný, sípavý dech. S námahou ze sebe přece jen cosi vysoukal, pak ruku svěsil a propadl se do bezvědomí.

„Co říkal?“ ozval se Johan.

„Plavat,“ odpověděla Tekla rozechvěle. „Znělo to, jako by mluvil o plavání.“

Noc na pátek 7. června

NOBELOVA NEMOCNICE

Tekle se za jízdy v protisměru obyčejně dělalo špatně. Sanitka s sebou teď házela sem tam, a tak nezbývalo než zatnout zuby, zhluboka dýchat a soustředit se na jediné: udržet popáleného při životě. Aspoň dokud nedorazí do nemocnice. Když u Okružní ulice vyjížděli do kopce, Tekla zpozorovala, že za nimi jede policejní vůz. Sirény utichly, jakmile měli urgentní příjem na dohled.

Tekla mačkala samorozpínací dýchací vak, který pacientovi umožňoval nasát do plic dostatečné množství vzduchu. Krevní tlak se změřit nepovedlo, ale přesto byl v tříslech hmatný alespoň slabý tep, což znamenalo, že muž je stále naživu.

Tekla si prohlížela svoje gumové rukavice, na nichž ulpěla jakási lepkavá hmota. Je možné, že by tahle mandlově bílá vlákénka, připomínající rozvařené nudle, byly zbytky nervových vláken, která nevydržela žár?

Motor zmlkl a Johan rozrazil dveře sanitky.

„Jak je?“ zeptal se.

„Mně, nebo jemu?“

„Fajn, takže pořád žije.“

Johan přiskočil k zadním dveřím vozu. Tuhle lehkost a nekomplikovaný přístup k životu mu Tekla záviděla.

„Odřídil jsi to dobře," pochválila ho Tekla a přispěchala mu na pomoc s pojízdným lehátkem. „Aspoň jednou mi z toho nebylo šoufl."

Johan vyjel za přispění ostatních s lehátkem ven, Tekla u toho dala pacientovi několikrát nadechnout z resuscitátoru. Na centrálním příjmu stálo osm sanitek a ze dvou z nich zrovna vykládali zraněné.

Tekla zahlédla přicházet přednostu kliniky. V obličeji byl celý rudý. Tak to musel Göran Collinder odejít ze své östermalmské rezidence opravdu narychlo, pomyslela si Tekla. Tohle bylo totiž vůbec poprvé, kdy mu chyběl jeho typický tmavomodrý kabát se zlatým zapínáním.

„Vy jste Tekla Bergová, viďte?"

„Pokud vím, nikdo jiný s takovým jménem na vaší klinice nepracuje."

„A tohle je ten člověk z Jižní věže, ten s těmi těžkými popáleninami?"

„Jeden z nich."

Až v ten okamžik si Tekla uvědomila, že Göranovi dělají společnost dva neznámí muži, dost možná policisté v civilu. Jeden z nich si ji přeměřil pohledem. Tekla se obrátila zpátky k nadřízenému.

„Musíme na vyšetřovnu," upozornila jej.

„Počkáme tedy, až bude o pacienta postaráno, a pak si promluvíme," odpověděl Göran a z jeho výrazu bylo patrné, že čeká na její potvrzení. Tekla se místo toho otočila na podpatku a odkráčela do vyšetřovacího boxu, kde už na ni v plné polní čekal lékař s nasazenou ústní rouškou.

Tekle to lámalo srdce, když od ubohého pacienta odcházela. Měl před sebou dlouhou noc na dýchacích přístrojích a čištění ran. Mravenčí práce. Snad by bývalo bylo lepší poslechnout Johana, když navrhoval toho chudáka ze soucitu usmrtit pořádnou dávkou opiátů.

Tekla poodstoupila k ledničce na léky, u níž stál Johan a cosi zaznamenával na dotykový displej. Zvedl hlavu.

„Co vlastně říkal o tom plavání?"

Tekla strnula.

„Nic."

„No tak, řekni mi to."

„Přišlo mi, že říká… plavat."

„To řekl, když tě uviděl?“

Tekla si vzpomněla na jezírko z dětství.

„Vtipné na tom je, že já ani neumím plavat…“

Johan se překvapeně napřímil.

„Ale proč by mluvil o plavání?“

„No, smysl to moc nedává,“ přitakala Tekla a uhnula Johanovu zvědavému pohledu. „Třeba už blouznil. Ale stejně jsem měla pocit, že se na mě dívá a na něco se ptá. Asi jsem mu špatně rozuměla. Jistá jsem si jedině tím, že já jsem neplavec…“

„Teklo!“

Göran na ni mávl ze dveří. Muži po jeho boku byli bezpochyby policisté, kteří měli dohlížet na zraněného. Vládl tu naprostý chaos. V nemocnici byl vyhlášený stav nouze, personál sem proudil ze všech městských částí. Přicházelo jich však víc, než kolik bylo doopravdy potřeba.

Tekla si svlékla zakrvácenou záchranářskou bundu a odložila ji před vstupem do vyšetřovny. Umyla a vydezinfikovala si ruce a studenou vodou si opláchla obličej.

Pak s Göranem vykročili vpřed. Snažila se přitom z řeči jeho těla vyrozumět, o co asi jde. Drama s pobodaným mladíkem a dítětem s bolavým bříškem zatím vůbec nepřišlo na přetřes. Od sester se mu asi ještě nic nedoneslo.

Prošli kolem vyšetřoven, před nimiž čekalo pár pacientů na lehátcích, až na ně přijde řada.

„Kolik jich sem přivezli?“ zajímala se.

„Pět. Ale jenom dva z nich mají vážné popáleniny.“

„Jak to, že jenom dva?“

„No a pak je tu ještě ten váš pacient, takže jsou vlastně tři.“

„A kde jsou ti ostatní? Vždyť jich bylo nejmíň deset.“

„Pět odvezli do Uppsaly a dva do nemocnice v Solně.“

„Do Uppsaly? Proč, když máme v Nobelově nemocnici nové popáleninové centrum?“

„To je sice pravda, ale jak jste se asi doslechla, státní zakázku získala Uppsala."

Göran se křečovitě pousmál, na falešné projevy přejícnosti mu zjevně nezbývaly síly. „Ale nové oddělení bude mít dost co na práci. Kromě toho vím o někom, kdo za to bude rád."

Vyšli z urgentního příjmu a pokračovali přes dětskou kliniku k centrálnímu příjmu. Göran se snažil držet Teklino tempo. Tolik lidí uprostřed noci tu v nemocnici ještě nezažili. U hlavního vchodu míjeli hlouček ustaraných příbuzných, kolem kterých poletovali lékaři a sestry a přebíhali od jednoho k druhému.

„Teklo, chci, abyste se stala jeho ošetřující lékařkou," oznámil Göran.

„Ošetřující?!"

„Uznávám, že je to trochu nestandardní postup, ale jedná se o zvláštního pacienta."

„Protože je v kritickém stavu, ohrožený na životě?"

„Nejen to. Spojil se se mnou velitel zasahující policejní jednotky a řekl mi, že pokud se dotyčného podaří zachránit, budou to celé vyšetřovat. Nelze vyloučit, že má s tím požárem co do činění."

„Jako poškozený?"

„Možná jde o něco víc."

Došli k výtahu a Tekla několikrát zmáčkla přivolávací tlačítko.

„Proč já? Za takové pacienty přece zodpovídají pracovníci z jipky."

„Jestli jsem to správně pochopil, tak ten člověk po podání Narcantinu začal reagovat?"

„Jak tohle souvisí s tím, kdo bude jeho ošetřujícím lékařem?"

„Budeme předpokládat intoxikaci. Urgentní příjem zodpovídá za všechny intoxikované pacienty, kteří skončí na jednotce intenzivní péče."

Dveře výtahu se otevřely. Tekla neochotně nastoupila a zalapala po dechu, když výtahovou kabinu vyplnil odér Göranovy vody po holení. Takhle blízko u ní nějaký muž nestál už celé roky. Stiskla deváté patro.

„Intoxikace? Ale…“

„Jsou k tomu dva důvody,“ zarazil ji Göran v půli věty. „Zčásti se jedná o případ intoxikace, zčásti jde o člověka, jehož identita je nejasná, a policie si proto vyžádala kontaktní osobu, která je bude informovat o všem, co se daného pacienta týká.“

Göran koukl na hodinky.

„Nedívejte se na mě takhle. Já o tom nerozhoduju.“

„A kdo teda?“

Göran se nadechl, jako by měl něco na jazyku, ale nakonec zůstal mlčet.

Konečně výtah zastavil. Tekla pokračovala do lékařského pokoje, zatímco Göran si dál vedl svou.

„Velitel zásahu tvrdí, že vás pacient poznal. Je to pravda?“

Tekla odemkla prosklené dveře. Konečně se tedy vysvětlilo, proč ji Göran pronásleduje až sem.

„Jak to myslíte?“

„Ukázal na vás, je to pravda? Měla jste dojem, že vás zná?“

„Ale prosím vás. I když pohnul rukou, když dostal Narcantin, sotva si uvědomoval, co se kolem něho děje. Viděl jste, jak vypadá?“

Vstoupila do pokoje a zamířila k oknu.

Srdce jí bilo jako na poplach. Záda měla úplně zpocená a třásla se po celém těle. Jen jeden člověk ví, že neumí plavat. I když, neplavců je na světě přece spousta.

Potřebovala by si šlehnout. Okamžitě.

Göran se stoupl vedle ní. Jižní věž, obklopená lešením, vzdálená jen několik kilometrů odsud, pořád hořela. Na město padla tma a plameny zachvátily celou budovu až po poslední podlaží.

Ten pohled zasáhl dokonce i Görana.

„No nazdar,“ hlesl.

„Ještě jste to neviděl?“ odtušila Tekla.

„Jaké to tam je?“

„Neskutečné.“

V myšlenkách se vracela ke všem, koho se u Jižní věže snažila zachránit. Nedalo se něco udělat jinak?

„Ta zrůda je zachráněná," zamumlal Göran.

„Kdo?"

„Ale nikdo."

Chvíli se na sebe mlčky dívali. Tekla ucítila na vnitřní straně stehna stékat čůrek potu. Oklepala se.

„Už bych se opravdu potřebovala převléknout," řekla nakonec a naznačila, že se hodlá svléknout.

„Tady?"

„Nechci jet domů jako řezník."

„Víte přece, že se převlékáme dole. Máte tam šatny..."

„Teď ale doopravdy," uťala jej Tekla a začala si rozepínat poklopec. „Jsem vážně *naprosto* vyřízená."

„Dobře," dal se Göran pomalu na odchod. „Budete tedy ošetřující lékařkou?"

„Mám snad na výběr?"

„Moc ne."

„Právě jste si sám odpověděl."

„Tak v jedenáct na jipce. V tuhle hodinu se nám tu teď bude každý den ukazovat policie. A bude je zajímat, jak se situace vyvíjí."

„Každý den?"

„Na minutu přesně."

„Jasně, dělejte víc za stejných podmínek," povzdechla si Tekla.

„Prosím?"

„Ale nic."

Tekla se zhluboka nadechla a zajela třesoucí se rukou do kapsy pro Lypsyl. Göranovi v tu chvíli zazvonil mobil.

„Ano... ano... je tu se mnou..."

Göran podal Tekle svůj mobil.

„To je pro vás."

„Kdo to je?" šeptla Tekla a odstrčila telefon.

„Monica. Jen si to vezměte."

Tekle vůbec nedošlo, jakou Moniku má Göran na mysli, když si od něj telefon brala.

„Teklo?" ozval se ze sluchátka ostrý hlas.

„Ano."

„Hodně jsem o vás dnes večer slyšela."

„Opravdu?"

„Chci s vámi mluvit. Zítra ráno. Máte službu, že? Přijďte na jedenáctou na jednotku intenzivní péče."

„Dobře, ale jak víte...?"

„Zavolám vám," ujistila ji ředitelka nemocnice a zavěsila.

Tekla vrátila mobil. Nepřítomně civěla na Göranova mizející záda, když ji konečně nechal o samotě. Chvíli jí ještě pískalo v uších a poté se v devátém podlaží Nobelovy nemocnice přece jen rozhostilo ticho.

Pak se jí rozsvítilo:

Ta zrůda.

2. ČÁST

Pátek 7. června

GRÖNVIKSKÁ ULICE, BROMMA

Victor Umarov se probudil se ztopořeným údem. Zalila jej vlna nelíčené radosti. Chvíli si s penisem pohrával a ohmatával jej, aby zjistil, jestli vydrží vzpřímený. Zkrátka se chtěl ubezpečit, že se mu to zase jenom nezdá.

Přetočil se na bok a přivinul se k Eleně. Ještě sladce spala a neměla ani tušení, jaké úžasné překvapení pro ni má takhle po ránu. Uchopil ji za rameno, pomaloučku stáhl ramínko hedvábné noční košilky. Vzal Elenino velké prso do dlaní, začal jí mnout bradavku a zezadu se k ní tiskl vzrušeným přirozením. Právě kvůli tomu rozkošnému zadečku se do ní zamiloval na jednom moskevském večírku ještě předtím, než měl vůbec šanci pohlédnout jí do nalíčené tváře.

Elena otevřela oči. Skvěle si zašukají. Drsně a bez zbytečných průtahů, tak jak to už celé měsíce nedělali. Za tohle Victor svému östermalmskému lékaři doveze jako poděkování celou bedýnku šampusu, ne ruskou vodku, protože na tu jsou Švédové moc velké měkkoty. Jeden druhému pohlédnou do očí. Jako tehdy zkraje devadesátých let, když získal státní monopol na rozvod elektřiny v Rusku. Zaklesnou se do sebe rukama a obrátí skleničku dnem vzhůru. Tehdy si ale samozřejmě připíjeli vodkou.

Úvahy, jak se lékaři odměnit, zaměstnaly Victora natolik, že jeho pozornost pomalu ochabla. Začal masturbovat tak usilovně, až mu trnuly hýžďové svaly.

Elena okamžitě pochopila, co se odehrává. Stáhla si kalhotky a odhodila je stranou. Nemuseli se ničím zdržovat, protože byla vlhká jako